

[Kjeld Olesen]

havde været medlem af EF, fordi vi da ikke havde fået denne ekstra valutaindtjening.

Hvordan kan det så være, at regeringen trods de fordele, medlemskabet af EF har givet os, ikke har formået at føre en tilstrækkelig konsekvent politik igennem? Først og fremmest fordi regeringen ikke har haft en helhedsvurdering af de ting, man ønskede at lægge op. Som statsministeren udtrykte det i tiltrædelseserklæringen, ville man jo søge at føre sagerne igennem fra gang til gang. Det har været en siksakkurs uden perspektiv.

Regeringen kan ikke undskylde sig med, at den ikke har fået støtte fra et nødvendigt antal af folketingets partier, i hvert fald ikke fra det største. Vi har fra starten af denne folketingssamling erkendt, at der er et særligt ansvar forbundet med at være det største parti. Vi har i den udstrækning, vi har fundet det forsvarligt, påtaget os medansvaret for den nødvendige lovgivning. Vi fandt det således nødvendigt at indgå i forliget i februar måned af hensyn til landets konkurrenceevne og dermed til beskæftigelsen. Vi fandt det forsvarligt, fordi det lykkedes os at skabe en tilstrækkelig social balance på de punkter, vi blev enige om.

Behandlingen forleden dag af lovforslaget om at ophæve den bundne opsparing viste, at socialdemokratiet står ved, hvad vi har lovet. Når det drejer sig om regeringens holdning til f. eks. en skærpelse af beskatning af de virkelige kapitalgevinster — og jeg tror, at finansministeren kan genkende disse formuleringer — har vi svært ved at finde overensstemmelse imellem det, vi dengang blev enige om, og det forslag, regeringen siden kom med. Vi blev en erfaring rigere, når det drejer sig om sikkerhed for de aftaler, vi indgår med regeringen, en forsigtighed, der ikke mindst er kommet til udtryk ved de forhandlinger om en fremtidig boligløsning, der netop er overstået.

Selv om vi medvirkede i februarforliget, ha vi hele tiden gjort opmærksom på, at de indgreb, der dengang blev foretaget, ikke i sig selv løste de økonomiske problemer, vi står over for. Det var at forvente, at regeringen ville komme med et initiativ, der virkelig tog fat ved ondets rod og lagde op til en langsigtet løsning. En vis optimisme

bredte sig, da det stod klart hen i maj måned, at regeringen ville komme med et skatteudspil, og den 8. maj forelagde finansministeren så et meget omfattende såkaldt trefløjet forslag til en samlet skattereform.

Desværre undlod regeringen ikke at vise sin åbenbare mangel på situationsfornemmelse. Næsten som en trussel — lad mig stramme det endnu mere: som en trussel — forlangte regeringen at få gennemført afgiftsforslag til milliardbeløb i løbet af få timer. Det skal slås fast endnu en gang: socialdemokratiet var ikke modstander af afgifter som sådan. Når vi ikke kunne stemme for, var det først og fremmest regeringens egen skyld. Så gennemgribende indgreb kan ikke rives ud af en større sammenhæng, og under alle omstændigheder må det ses i forbindelse med hele boligpolitikken. Naturligvis kan sådanne indgreb ikke bare rettes mod bestemte befolkningsgrupper, uden at f. eks. arbejdsfrie indtægter også bliver medtaget. Det var ikke urimelige krav, socialdemokratiet stillede, vi forlangte kun at få sikkerhed for konturerne af den fremtidige lovgivning på områder som nulindkomsterne, gennemførelse af kuponskatten og kapitalvindingsafgiften og så en tilstrækkelig sikkerhed for, at de besparelser, der var foreslået af regeringen, blev gennemgået, således at der blev en bedre social afbalancering.

Men man ville ikke, og man gennemførte så afgifterne, og, i hvert fald taget i en større målestok, næsten i samme åndedræt gennemfører man ophævelsen af den 2½ pct. afgift ved salg af jord og fast ejendom, der eksisterer, to ting, som man skal se i en sammenhæng. Det ene øjeblik pålægger man lønmodtagerne en lang række afgifter til milliardbeløb, det næste øjeblik ophæver man en lov, der betyder, at staten får henvend 600 mill. kr. mindre i indtægt. Jeg finder, at det ganske simpelt er en hån mod de lønmodtagere, som skal holde for ved disse afgifter, og jeg må også sige, at det virker som noget i retning af, er det ikke Ebberød Bank, man siger, når man i det ene øjeblik skal øge statens udgifter — nu vel, med det sigte, at det skal være et valutaværn — og det næste øjeblik øger købekraften med ganske store beløb.

Det har siden været interessant at iagttage, med hvilken ihærdighed regeringen og venstre søger at dementere, at der ved denne